

ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ АГРАРНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Після проголошення незалежності держава мала намір вжити низку правових заходів для розвитку сільського господарства, його реформування і підтримки різних форм власності і господарювання. На виконання цих заходів було прийнято низку законів, зокрема: «Про колективне сільськогосподарське підприємство» (1992 р.) [1], «Про внесення змін і доповнень до Земельного кодексу України РСР» (1992 р.), Декрет Кабінету Міністрів України від 17 травня 1993 р. «Про особливості приватизації майна в агропромисловому комплексі». Основною метою цих завдань було: руйнація колгоспного ладу, створення приватних форм господарювання, переведення сільського господарства на ринкові відносини. Реалізація цих та інших законів простежувалася у процесі аграрної політики та аграрних реформ.

Відповідно до ст. 36 Конституції України громадяни України в умовах незалежності мають право на свободу об'єднання у громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод та задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів. Правовий статус громадських організацій регулюється Законом України «Про об'єднання громадян». У цьому Законі зазначено, що він не поширюється на кооперативи, які є також однією з форм громадських організацій. Це означає, що держава повинна проявляти турботу про розвиток і раціональне використання кооперативних форм діяльності для забезпечення споживчих потреб населення, що зростають, а також продукції виробничо-технічного призначення, житлі, роботах, послугах. Виходячи з обставин, в яких опинилась Україна, а також з урахуванням стратегічних завдань її становлення як держави, аграрна політика, що почала формуватися, покликана виконати декілька винятково важливих функцій, які є обов'язковими. Найважливішими серед них є: політична, що повинна відігравати винятково важливу роль у побудові нового суспільно-політичного ладу, визначеного Конституцією України; економічна, яка передбачає впровадження ринкових відносин; соціально-економічна; військово-оборонна; соціальна; макроекономічна; техніко-технологічна; соціально-психологічна; економічна; кадрово-управлінська; нормативно-правова, яка покликана шляхом правового регулювання забезпечити реалізацію перерахованих та інших функцій.

Основи державної політики у бюджетній, кредитній, цільовій, регуляторній та інших сферах державного управління щодо стимулювання виробництва сільськогосподарської продукції та розвитку аграрного ринку, а також забезпечення продовольчої безпеки населення врегульовані Законом України від 24 червня 2004р. «Про державну підтримку сільського господарства України» [2] з наступними змінами і доповненнями.

Реформування аграрної сфери проводилося повільно та неефективно. В Україні спостерігався різкий спад сільськогосподарського виробництва. Законом України від 10 липня 2003р. «Про кооперацію» встановлено, що в кооперативі, крім пайового фонду зі вступних внесків і відрахувань від доходу формується неподільний фонд. Принциповою ознакою цього фонду є те, що в разі ліквідації кооперативу кошти його членам не повертаються, а за рішенням загальних зборів передаються іншим кооперативам і використовуються на розвиток кооперації в цілому. 20 листопада 2012 р. був прийнятий Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про сільськогосподарську кооперацію». У Законі більш чітко визначені особливості господарської діяльності сільськогосподарських обслуговуючих і виробничих кооперативів, права власності кооперативу, питання діяльності кооперативних об'єднань, взаємовідносин держави і кооперації, державної підтримки сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів, підтверджено, що права власності на землю та право користування земельною ділянкою кооперативу набувається сільськогосподарським кооперативом відповідно до Земельного кодексу України. Лише в останні роки аграрно-економічне становище України стало поліпшуватися. Так, у 2013р. порівняно з 2012р. індекс сільськогосподарського виробництва становив 113,7 %. Індекс обсягу виробництва продукції рослинництва – 118,1 %. Загальний валовий збір зернових і зернобобових культур – 630 млн. т, а їх середня урожайність – 39,9 ц із гектара. Індекс обсягу виробництва продукції тваринництва порівняно з 2012 р. становить 104,8 %. Проте держава не забезпечила зменшення у країні рівня безробіття, у тому числі в аграрній сфері. Так, у сільській місцевості рівень зареєстрованого безробіття зріс на 0,6 п. п. і становив 2,5 % працездатного населення працездатного віку [3].

Важливо, що подальше вдосконалення аграрної політики в Україні можливе шляхом здійснення публічно-приватного партнерства. Це нова форма спільного господарювання у сільському господарстві державних, комунальних, кооперативних і приватних товаровиробників.

Порядок здійснення публічно-приватного партнерства в аграрній сфері можна було б врегулювати спеціальним законом «Про публічно-приватне партнерство в сільському господарстві», поклавши в його основу Закон України від 1 липня 2010 р. «Про державно-приватне партнерство».

Список використаних джерел

1. Про колективне сільськогосподарське підприємство : Закон України від 14 лютого 1992 р. № 2114-ХП// Відомості Верховної Ради України. - 1992. - № 20. – Ст. 272.
2. Про державну підтримку сільського господарства України : Закон України від 24 червня 2004 р. № 1877-IV // Урядовий кур'єр. – 2004. - № 184. – 29 верес.
3. Соціально-економічне становище України за 2013 р. // Урядовий кур'єр. – 2014. - № 14. – 30 січ.

Івасюк Олексій Михайлович

студент напряму 6.080101 «Геодезія, картографія і землеустрій»

Подільського державного аграрно-технічного університету

м. Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: к.е.н., доцент Печенюк А.В.

ПІДПРИЄМСТВІ

Інформаційні технології є найбільш важливою складовою процесу використання інформаційних ресурсів суспільства. До сьогодні вони пройшли кілька еволюційних етапів, зміна яких визначалася головним чином розвитком науково-технічного прогресу, появою нових технічних засобів переробки інформації.

Інформаційна технологія є процесом, що складається з чітко регламентованих правил виконання операцій, дій, етапів різного ступеня складності над даними, що зберігаються в комп'ютерах. Основна мета інформаційної технології – у результаті цілеспрямованих дій з переробки первинної інформації одержати потрібну для користувача інформацію.

Інформаційна система є середовищем, що складовими елементами якої є комп'ютери, комп'ютерні мережі, програмні продукти, бази даних, люди, документація, різного роду технічні й програмні засоби зв'язку тощо.

Технологічний процес переробки інформації представлений у вигляді ієрархічної структури по рівнях:

1-й рівень – етапи, де реалізуються порівняно тривалі технологічні процеси, що складаються з операцій і дій наступних рівнів.

2-й рівень – операції, у результаті виконання яких буде створений конкретний об'єкт в обраній на першому рівні програмному середовищі.

3-й рівень – дії – сукупність стандартних для кожного програмного середовища прийомів роботи, що приводять до виконання поставленої у відповідній операції мети. Кожна дія змінює зміст екрану.

4-й рівень – елементарні операції управління мишею і клавіатурою.

Інформаційна технологія, як і будь-яка інша, повинна відповідати наступним вимогам: забезпечувати високий ступінь розчленовування всього процесу обробки інформації на етапи (фази), операції, дії; включати увесь набір елементів, потрібних для досягнення поставленої мети; мати регулярний характер.

Етапи, дії, операції технологічного процесу можуть бути стандартизовані й уніфіковані, що дозволить більш ефективно здійснювати цілеспрямоване управління інформаційними процесами.

Основні етапи розвитку сучасних інформаційних технологій:

1-й етап (з початку 60-х рр.) характеризується досить ефективною обробкою інформації при виконанні рутинних операцій з орієнтацією на централізоване колективне використання ресурсів обчислювальних центрів. Основним критерієм оцінки ефективності створених інформаційних систем була різниця між витраченими на розробку і зекономленими в результаті впровадження засобами. Основною проблемою на цьому етапі була психологічна – погана взаємодія користувачів, для яких створювалися інформаційні системи, і розроблювачів через розходження їхніх поглядів і розуміння розв'язуваних проблем. Як наслідок цієї проблеми, створювалися системи, що користувачі погано сприймали і, незважаючи на їх досить великі можливості, не використовували повною мірою.

2-й етап (із середини 70-х рр.) пов'язаний з появою персональних комп'ютерів. Змінився підхід до створення інформаційних систем – орієнтація зміщається в сторону індивідуального користувача для підтримки прийнятих ним рішень. Користувач зацікавлений у проведеній розробці, налагоджується контакт із розроблювачем, виникає взаєморозуміння обох груп фахівців. На цьому етапі використовується як централізована обробка даних, характерна для першого етапу, так і децентралізована, що базується на вирішенні локальних задач і роботі з локальними базами даних на робочому місці користувача.

3-й етап (із початку 90-х рр.) пов'язаний з поняттям аналізу стратегічних переваг у бізнесі і заснований на досягненнях телекомунікаційної технології розподіленої обробки інформації. Інформаційні системи мають своєю метою не просте збільшення ефективності обробки даних і допомогу керівнику. Відповідні інформаційні технології повинні допомогти організації вистояти в конкурентній боротьбі й одержати перевагу.

При впровадженні нової інформаційної технології в організації необхідно оцінити ризик відставання від конкурентів у результаті її неминучого старіння, оскільки інформаційні продукти мають надзвичайно високу швидкість змінюваності новими видами чи версіями. Періоди змінюваності коливаються від декількох місяців до одного року. Якщо в процесі впровадження нової інформаційної технології цьому фактору не приділяти належну увагу, можливо, що до моменту завершення переведення фірми на нову інформаційну технологію вона вже застаріє й доведеться вживати заходів до її модернізації. Такі невдачі із впровадженням інформаційної технології звичайно пов'язують із недосконалістю технічних засобів, тоді як основною причиною невдач є відсутність чи слабка пропрацьованість методології використання інформаційної технології.

Список використаних джерел

1. Бебик В.М. Інформаційно-комунікаційний менеджмент у глобальному суспільстві: психологія, технології, техніка наблікрілейшнз: Моногр/ В.М. Бебик. – К.: МАУП, 2005. – 440 с.
2. Грицунов О.В. Інформаційні системи та технології / О.В. Грицунов. – Х.: ХНАМГ, 2010. – 222 с.
3. Ладиґа Л.И. Глобальное информационное общество: позитивные и негативные стороны/ Л.И. Ладиґа// Матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції «Глобалізація інформаційного суспільства й інтеграційні процеси: стан та перспективи розвитку». – Луганськ, 2011. – С. 64–68.

Ільницький Артур Ігорович,

аспірант спеціальності «08.00.03 – економіка та управління національним господарством» Подільського державного аграрно-технічного університету,

м. Кам'янець-Подільський Науковий керівник: д.е.н., професор Чикуркова А.Д.

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ НАСЕЛЕНИХ ПУНКТИВ ТА ОСНОВНІ ЕТАПИ ЇХ ВИРІШЕННЯ